

Nebojte, nebojte, nebude to žádná citová dojka o tom, jak se jeden z ohaříků - kterej asi nejpravděpodobnějš, že jo? □ - ztratil a hledal svou cestu zpátky k nám přes půl města.

Ne, vůbec. Ta strastiplná cesta se týkala mojí maličkosti a můžou za to holubi. A teda s nima stejnou měrou i Taliprtka. Páč ta se teď usadila v pozici pracujícího ohaře a opět každého holuba, ať se vyskytne kdekoliv a kdykoliv, musíme bedlivě sledovat, doprovázet a snažit se o jeho zvednutí do výše. Nejsem proti, zvláště v jejím případě, kdy utužení klasických ohařských vloh je víc než žádoucí, ale..... jsem proti, když za ranní procházku jich potkáme dva bambilijouny a všechny musíme takhle zpracovat. □ □ Neexistuje výjimka. No a tohle ráno, který bylo mimochodem jinak právě děsně supr, protože Tali byla zrovna za vzorovanou a výbornou a spolupracující, jsme jich právě ty dva bambilijouny potkali. A navíc ještě, aby to bylo úplně echt gold, to všechno do jednoho byli hřivnáči. A to jsou sekáči, který mají pro strach uděláno a zvednou se, až když je to opravdu nutný. A z jejich pohledu to moc nutný není □ takže se klidně producírujou sééém a táááám v jedný rovině a ten zadek prostě nezvednou. Skvělejší pracovní matryjál pro zdokonalení ohařských vloh ku práci. Ovšem ne, když do té práce směřujete právě vy. A když jste si navíc už takhle tu ranní procházku důkladně natáhli.

Protože je krásně, sluníčko teprve vstává a svítí jen tak mile, je rosa, ptáci vyřvávají a jinak skoro nikde nikdo není. To pak úplně vyloženě láká hrát si s ohaříkama na louce s balonkama, čekat jim je, házet šmėčka a taky trochu cvičit. Jen trochu, jen aby se neřeklo. Protože je krásně. A pak, když zjistíte, že už dávno bylo na čase jít domů a zamíříte tam, dostaví se komplikace v podobě těch bambilijounů holubů. Ty bláho, to už zvoněl rozum stát i Rumouškovi. Člověk by řekl, že se zvednou tak nějak nejednou fšící, když tvořili jakousi pomyslnou linii a byli v ní posunováni Taliprtkou vpřed. Ale to ne, to ne. To se vždycky zvedl ten jeden konkrétní, který pochodoval pár centáků Tali před nosem a ti ostatní místo, aby byli solidární, tak dřepěli přízemně na zemi. Hajzlíci. Předávali si Tali jak štafetu a já se jí - logicky zcela marně - snažila přesvědčit o tom, že těch 325 už zvednutých hřivnáčů je dostatečný výkon. Že pracovala řádně a výborně a zaslouží odměnu. Prt, odměna teď byla vedlejší. Respektive ne, nebyla, protože odměnou jí byl každej další holub, kterej před ní pochodoval a když už ho to přestalo bavit, tak se konečně zvedl.

Byla jsem ráda, že si Tali tak nějak ve svém pracovním zaujetí nestačila všimnout, že ti co se už zvedli si zase sedli. Pár metrů za její zadnicí. Modlila jsem se, aby to fakt

nezaregistrovala, páč to bychom se zasejc ubírali pěkně zpátky. S posledním zvednutý holubem se ozvalo moje tiché jásání /ček nechce řvát jak na lesy a rušit to krásný ráno a spící sousedy, že jo/ a uuuuž sem ji nenápadně kýblovala domů a na podestu. Během cesty jsem ji fedrovala dobrůtkama, stejně jako Rumouška, s kterým jsme ten holubí mezičas vyplnili cvičením, aby nebyl škodnej.

No jako tentokrát jsem ten čas prokoučovala fakt natvrdo. Ale zase - řekla bych, že to nebyl ztracenej čas.